ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΝΔΟΞΟΝ ΠΡΟΦΗΤΗΝ
ΗΛΙΑΝ ΤΟΝ ΘΕΣΒΙΤΗΝ[55]

Μετὰ τὸν εὐλογητόν, τὸ Κύριε εἰσάκουσον. (Βλέπε εἰς τὸν Κανόνα τῆς Θεοτόκου). Εἶτα τὸ Θεὸς Κύριος,

Τροπάριον Ἦχος Δ΄. Τῇ Θεοτόκῳ.

Τὸν τῶν ἀῤῥήτων μυστηρίων ἐπόπτην, καὶ ζηλωτὴν Θεοῦ τοῦ ζῶντος Προφήτην, ἀνευφημοῦντες κράξωμεν ἐκ βάθους ψυχῆς· Ἠλία μεγαλώνυμε, ταῖς πρεσβείαις σου ῥῦσαι, ἐκ τῶν ἀναγκῶν ἡμᾶς, καί παντοίων κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης καὶ φθορᾶς, τοὺς προσφυγόντας, Θεόπτα, τῇ σκέπῃ σου.

Δόξα. Καί νῦν. Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσομεν.

Ὁ Ν΄. Καὶ ὁ Κανὼν τοῦ Κυρίου Ἰωσήφ, διορθωθεὶς οὗ ἡ Ἀκροστιχίς: «Νέμοις μάκαρ μοι θείαν Ἡλιοὺ χάριν. Ἰωσήφ».

Ὠιδὴ α΄. Ἦχος πλ. Δ΄. Ἁρματηλάτην Φαραώ.

Νενεκρωμένην τὴν ψυχήν μου ζώωσον, ὡς τὸν τῆς χήρας υἱόν, καὶ ἀρεταῖς θείαις, Μάκαρ καταλάμπρυνον, καὶ πρὸς ζωὴν ὁδήγησον, καὶ τῆς αἰωνιζούσης, τρυφῆς ἀνάδειξον μέτοχον, σοῦ κατατρυφᾶν ἐφιέμενον.

Ἐν τῷ σέ τίκτεσθαι ὁ σὸς μεμύηται, γεννήτωρ μέγιστον, ὡς ἀληθῶς θαῦμα· πῦρ γὰρ σιτιζόμενον, φλογὶ τε σπαργανοῦμενον, σὲ τεθέαται Μάκαρ· διὸ ταῖς σαῖς παρακλήσεσι, ῥῦσαί με πυρὸς αἰωνίζοντος.

---

[55] ΑΕΡΑΚΗ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ Γ. (Ἀρχιμ.), *Ἱκετήριοι Κανόνες εἰς τὸν Προφήτην Ἠλίαν*, Ἀθῆναι 2004.

Μεγαλυνθείς ταῖς πρὸς Θεόν σου νεύσεσι, ζηλῶν ἐζήλωσας, ὡς ἀληθῶς Μάκαρ, τῷ Κυρίῳ πάντοτε, διὸ με ἐνδυνάμωσον, ζήλου θείου πλησθέντα, τὸ ἔνθεον πράττειν βούλημα, ἵνα σε γεραίρω σωζόμενος.

Θεοτοκίον.

Ὁ ὑπερούσιος Θεός, Πανάμωμε, ἐκ σοῦ σεσάρκωται, καὶ δι᾽ ἡμᾶς ὤφθη, καθ᾽ ἡμᾶς ὡς ἄνθρωπος· ὅν ἐκτενῶς ἱκέτευε, ὑπὲρ πάντας ἀνθρώπους, ἡμαρτηκότα με, Πάναγνε, σῶσαι καὶ κολάσεως ῥύσασθαι.

Ὠιδὴ γ΄. Οὐρανίας ἁψῖδος.

Ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης, ὡς δυσμενεῖς ἔκτεινας, ἔνδοξε προφῆτα ζήλῳ, Θεοῦ πυρπολούμενος· ὅθεν κραυγάζω σοι, τῶν τῆς αἰσχύνης με ἔργων, καὶ διαιωνίζοντος πυρὸς ἐξάρπασον.

Σὲ προβάλλομαι πρέσβυν, πρὸς τὸν Θεὸν μέγιστον, σώζειν με δυνάμενον, πάσης, Μάκαρ, κακώσεως· προσεπικάμφθητι, τῇ ταπεινῇ μου δεήσει, καὶ μὴ ὑπερίδῃς με παρακαλοῦντά σε.

Μεγαλύνει Θεός σε, ὁ παντουργός ἔνδοξε, πάλαι, Ἠλιού, δι᾽ ὀρνέου, τρέφων Προφῆτά σε· ὅν ἐκδυσώπησον, τῆς αἰωνίου τρυφῆς με, καὶ φωτὸς τοῦ μέλλοντος ποιῆσαι μέτοχον.

Θεοτοκίον.

Ἀδιόδευτε πύλη, ἡ πρὸς Θεὸν φέρουσα, πύλας μετανοίας μοι, Κόρη, ἄνοιξον δέομαι, ἀποκαθαίρουσα, ἁμαρτιῶν μου τὸν ῥύπον, ὄμβροις τοῦ ἐλέους σου, Θεοχαρίτωτε.

Ὠιδὴ δ΄. Σύ μου Ἰσχύς.

Κάμπτει τὸν σόν, ζῆλον Θεός πυρακτούμενον, καὶ πρὸς χήραν, πέμπει διατρέφεσθαι, τὸν γυναικός, πάλαι ἀπειλῇ, Ἠλιού, φυγάδα γεγενημένον, θεσπέσιε· διό σε ἱκετεύω, τὴν ψυχήν μου πεινῶσαν, διαθρέψαι ἐνθέοις χαρίσμασιν.

Ἁμαρτιῶν, νέφη δεινὰ συγκαλύπτει με, τρικυμίαι, βίου με χειμάζουσι, καὶ ἐπιπνέουσι χαλεπῶς, κατὰ τῆς ψυχῆς μου, τῆς πονηρίας τὰ πνεύματα. Προφῆτα θεηγόρε, κυβερνήτης γενοῦ μοι, σωτηρίας πρὸς ὅρμον ἰθύνων με.

Ῥῶσιν ψυχῆς, ῥῶσιν παράσχου μοι σώματος, τὸν τᾶς νόσους, πάντων ἀφαιρούμενον, ἐκδυσωπῶν, μάκαρ Ἠλιού, Κύριον τῆς δόξης· καὶ ἀβλαβῶς διατρέχειν με, τὰ σκάνδαλα τοῦ βίου, κατευόδωσον σὲ γάρ, ἀγαθόν μου προστάτην προβάλλομαι.

Θεοτοκίον.

Μετὰ πασῶν, τῶν Οὐρανίων Δυνάμεων, μετὰ πάντων, Δέσποινα πανάμωμε, τῶν Προφητῶν καὶ τῶν Ἀθλητῶν καὶ τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῶν Ὁσίων ἱκέτευε, τυχεῖν με σωτηρίας, τὸν πολλὰ ἁμαρτῶντα, καὶ ῥυσθῆναι μελλούσης κολάσεως.

Ὠιδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ὀμβροτόκους νεφέλας, εἴργεις πυρακτούμενος ζήλῳ τῆς πίστεως· ἀλλὰ δέομαί σου, Ἠλιού, ἱεραῖς μεσιτείαις σου, τὴν φλογμῷ τακεῖσαν, τῶν ἡδονῶν ψυχήν μου, θείαις ἐπομβρίαις, ἀρδεῦσαι καὶ σῶσαί με.

Ἱερεύς δεδειγμένος, τέθυκας ἀθῴοις σου χερσί, Πανόλβιε, τῶν προσοχθισμάτων, ἱερεῖς ἐνεργοῦντας τὰ ἄτοπα· ἀλλὰ δέομαί σου, πάσης ἀτόπου ἁμαρτίας, ἀβλαβῆ με, προφῆτα, συντήρησον.

Θαυμαστοῦσαι, προφῆτα, θείαις ἐπικλήσεσι φλέγων τὰ θύματα, ἐκτελέσας πίστει· διὰ τοῦτο ἀπαύστως σου δέομαι, τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, τόν ἱερόν ἀνάψαι πόθον, τὰ ὑλώδη μου πάθη συμφλέγοντα.

Θεοτοκίον.

Ἐπὶ σὲ ὥσπερ ὄμβρος, Λόγος καταβέβηκεν ὁ ὑπερούσιος· ὅν δυσώπει, Κόρη, ἐπομβρίσαι μοι νῦν κατανύξεως, καθαρὰς σταγόνας, ἀποπλυνούσας πάντα ῥύπον, τῶν ἀμέτρων κακῶν μου, Πανάμωμε.

www.tezaurliturgic.ro

Ὠιδὴ στ΄. Ἱλάσθητί μοι.

Ἱλάσθητί μοι, Σωτήρ, πολλά σοι ἀφρόνως πταίσαντι, καὶ τῆς μενούσης ἐκεῖ, κολάσεως λύτρωσαι, ἔχων δυσωποῦντά σε, Ἠλιού τὸν μέγαν, καὶ τὴν ἄχραντον Μητέρα σου.

Ἁγνείας ὡς φυτουργός, ἁγνὸν ψυχῇ με συντήρησον· ὡς ζηλωτής, Ἠλιού, ζήλου θείου πλήρωσον, τὴν ἐμήν διάνοιαν, ὅπως τῆς κακίας, τὰς ἐφόδους ἀποκρούσωμαι.

Νηστεύεις βρώσει μιᾷ, ὁδὸν τεσσαρακονθήμερον, ἀνύων θείᾳ ῥοπῇ· διὸ ἱκετεύω σε, πάσης παραβάσεως, ἐγκρατεύεσθαί με, θεοφόρε, ἐνδυνάμωσον.

Θεοτοκίον.

Ἡ πύλη ἡ τοῦ Θεοῦ, εἰσόδους θείας ὑπάνοιξον, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, ἐν αἷς εἰσελεύσομαι, ἐξομολογούμενος, καὶ κακῶν τὴν λύσιν, Θεοτόκε ἀπολήψομαι.

Κατάσβεσον, προφῆτα ἔνδοξε Ἠλιού Θεσβῖτα, τῶν παθῶν ἡμῶν τοὺς φλογώδεις ἄνθρακας, ἰσχύϊ σῆς πρεσβείας, θεόφρον.

Καὶ τὸ Θεοτοκίον. Ἐπίβλεψον.

Ὁ Ἱερεύς μνημονεύει. Εἶτα τό Κοντάκιον. Ἦχος Β΄.

Προφῆτα Θεοῦ Ἠλιοὺ μεγαλώνυμε, τούς πόθῳ σε ἀεὶ ἀνυμνοῦντας καὶ γεραίροντας, κινδύνων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, νόσων παντοδαπῶν, καὶ πάσης τῆς ἐξ ἐχθρῶν, προερχομένης θλίψεως, ῥῦσαι ταῖς ἐνθέρμοις πρεσβείαις σου, καὶ ταῖς θείαις μαρμαρυγαῖς, τὰς ψυχὰς ἡμῶν καταύγασον.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος Δ'.

Σὺ ἱερεύς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ. Στίχος. Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἄν θῶ τούς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατά Λουκᾶν (Δ'22 - 30).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐθαύμαζον οἱ ὄχλοι ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔλεγον· Οὐχ αὗτός ἐστιν ὁ υἱός Ἰωσήφ; Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Πάντως ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολήν ταύτην· Ἰατρέ, θεράπευσον σεαυτόν· ὅσα ἠκούσαμεν γενόμενα ἐν τῇ Καπερναούμ, ποίησον καὶ ὧδε ἐν τῇ πατρίδι σου. Εἶπε δε· Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτε οὐδείς προφήτης δεκτός ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ. Ἐπ' ἀληθείας δέ λέγω ὑμῖν. Πολλαί χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἠλιού ἐν τῷ Ἰσραήλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανός ἐπί ἔτη τρία καί μῆνας ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμός μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· καὶ πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν ἐπέμφθη Ἠλίας, εἰμὴ εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος πρὸς γυναῖκα χήραν. Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν ἐπὶ Ἐλισαίου τοῦ προφήτου ἐν τῷ Ἰσραήλ· καὶ οὐδείς αὐτῶν ἐκαθαρίσθη, εἰμὴ Νεεμάν ὁ Σύρος. Καὶ ἐπλήσθησαν πάντες θυμοῦ ἐν τῇ συναγωγῇ, ἀκούοντες ταῦτα. Καὶ ἀναστάντες ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως· καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, ἐφ οὗ ἡ πόλις αὐτῶν ᾠκοδόμητο, εἰς τὸ κατακρημνίσαι αὐτόν. Αὐτὸς δέ, διελθών διὰ μέσου αὐτῶν, ἐπορεύετο.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Προφήτου.

Καί νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου…

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Ἦχος πλ. Β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Προφῆτα θεόσοφε, ὁ τῶν παθῶν αὐτοκράτωρ, ἐπίγειε Ἄγγελε, καὶ βροτὲ οὐράνιε, σοῦ δεόμεθα. Ζηλωτά πρόφθασον, καὶ ῥῦσαι σκανδάλων, καὶ κινδύνων τὴν ζωὴν ἡμῶν, καὶ πάσης θλίψεως, ἐχθρῶν ἀνομούντων πρεσβείας σου, καὶ πᾶσαν νόσον δίωξον, καὶ πταισμάτων ἄφεσιν αἴτησαι, Ἠλιού Θεόπτα, Προστάτα τῶν Πιστῶν καὶ Ἰατρέ, καὶ τῆς τοῦ Ἅδου διάσωσον, δεινῆς κατακρίσεως.

Τό, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαὸν σου…

Ὠιδὴ Ζ΄. Θεοῦ συγκατάβασιν...

Λαὸν ἀπολλύμενον, κατοικτειρήσας, ζήλῳ τῆς Πίστεως, ἐπικλήσεσι θείοις, πῦρ κατηγάγου φλογίζον, ἔνδοξε, ὅσιον θῦμα, διὸ ἱκετεύω σε, τῆς αἰωνίου φλογός, ῥῦσαι καί σῶσόν με.

Ἰδεῖν κατηξίωσαι, Θαβὼρ ἐν ὄρει, Θεοῦ τὸ πρόσωπον· ὅν δυσώπει, Προφῆτα, τοῦ παραβλέψαι τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης, θεάσασθαι, ἀκαταγνώστῳ ψυχῇ, αὐτοῦ τὸ πρόσωπον.

Ὁδὸν πορευόμενος, τοῦ βίου πλάνας, πολλὰς ὑφίσταμαι· ἀγαθέ μου προστάτα, κυβέρνησόν με τῇ προστασίᾳ σου, ἐπιστηρίζων γνώμῃ, σαλευόμενον, καὶ πρὸς σαρκός ἡδονάς, Ἠλιού νεύοντα.

Θεοτοκίον.

Ὑμνῶ σε Πανύμνητε, καὶ μεγαλύνω Θεοχαρίτωτε, τὴν ἁγνήν σου λοχείαν· βοήθησόν μοι βίου τοῖς κύμασι, χειμαζομένῳ, καὶ δίδου κατάνυξιν, τῇ ταπεινῇ μου ψυχῇ, καθαρτικὴν μολυσμῶν.

Ὠιδὴ η΄. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Χωρητικὸν δοχεῖόν σε, θείου Πνεύματος ἔγνωμεν, Ἄγγελον ἐν γῇ, πῦρ ζήλου θείου πνέοντα, δυσσέβειαν τρέποντα, καὶ βασιλεῖς ἐλέγχοντα,

χρίοντα Προφήτας Ἠλιού, καὶ αἰσχύνης συγκόπτοντα μαχαίρᾳ, ἱερεῖς, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι, μελλούσης ἡμᾶς αἰσχύνης ῥῦσαι.

Ἅρμα πυρός σε ἔλαβεν, ἀπὸ γῆς πυρακτούμενον, ζήλῳ, Ἠλιού, τῷ θεϊκῷ, Θεόπνευστε· διὸ ἱκετεύω σε, τῶν ἐν τῇ γῇ ἁπάντων κακῶν, τῶν σῶν ἀρετῶν, ἐπικουφίζειν τόν νοῦν μου, τεθρίππῳ, καὶ πρὸς νύσσαν, οὐρανίαν με φθάσαι, τὸν πάντων ἐκδυσώπει, Θεόν καὶ Βασιλέα.

Ῥήματι ζῶντι ἔκλεισας Οὐρανὸν ὑετίζοντα· ῥήματί σου νῦν, πνευματικῷ διάνοιξον, τὰς πύλας μοι δέομαι, τῆς μετανοίας, Ἅγιε, πέμπων τῇ ψυχῇ μου κατανύξεως ὄμβρους· καὶ σῶσόν με βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Ἰσοσθενῆ ὁμότιμον, ὁμοούσιον σύνθρονον, σέβοντες Τριάδα, ἐν μιᾷ Θεότητι, Πατέρα δοξάζομεν, Υἱὸν καί Πνεῦμα Ἅγιον, ἄδυτον αὐγήν ὁμοβασίλειον κράτος, καὶ μέλπομεν συμφώνως· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Νομοθετῶν εὐσέβειαν, καὶ διδάσκων μετάνοιαν, ὁ Ἐμμανουήλ, ἐκ σοῦ τεχθεὶς ἐπέφανεν· ὅ νῦν ἐκδυσώπησον, ὑπεραγία Δέσποινα, τῆς δικαιοσύνης ὑπανοῖξαί μοι πύλας, καὶ σῶσαί με βοῶντα· Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαός ὑπερυψοῦτε, Χριστόν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὠιδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἰδεῖν ἐν λεπτοτάτῃ αὔρᾳ Θεόν, ἰδεῖν δυνατὸν κατηξίωσαι, ἀσκητικαῖς, πρότερον τὸ σῶμα διαγωγαῖς, καταλεπτύνας, ἔνδοξε· ὅθεν δυσωπῶ σε σαῖς προσευχαῖς, τὸ πάχος τοῦ νοός μου, λεπτύνας μετανοίας, μαρμαρυγαῖς θείαις καταύγασον.

Ὡς πάλαι Ἰορδάνην τῇ μηλωτῇ, διαῤῥήξας διέβης, Πανόλβιε, οὕτω κἀμοῦ, τῶν ἁμαρτημάτων τῶν χαλεπῶν, τάς διεκχύσεις ξήρανον, ὄμβρους

ἐπιπέμπων μου τῇ ψυχῇ, δακρύων καθ' ἑκάστην, προφῆτα θεηγόρε, τρυφῆς χειμάῤῥουν προξενοῦντάς μοι.

Σκανδάλων τῶν ἐν βίῳ πολυειδῶν, ἀνομούντων ἐχθρῶν πάσης θλίψεως, σωματικῆς, νόσου ψυχικῆς τε παρεκτροπῆς, ταῖς προσευχαῖς σου ῥῦσαί με, ἔνδοξε προφῆτα ὡς ἀγαθός, προστάτης μου βοῶ σοι, καὶ τῆς ἐν τῇ γεένῃ, αἰωνιζούσης κατακρίσεως.

Ἡρπάγης πρὸς τὸ ὕψος, Ἐλισαιέ, δισσουμένην τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καταλιπών, ἔνδοξε αἰτήσαντι Ἠλιού· μεθ' οὗ ἀπαύστως αἴτησαι, νίκην οὐρανόθεν κατά παθῶν, τοῖς σε ἀνευφημοῦσι, καὶ πόθῳ τὴν σὴν μνήμην, περιχαρῶς πανηγυρίζουσι.

Θεοτοκίον.

Φωνὰς τῶν οἰκετῶν σου ὡς ἀγαθή, μή παρίδῃς, πανάμωμε Δέσποινα, ἀλλ' ἐκτενῶς, αἴτησαι τὸν πάντων Δημιουργόν, τοῖς εὐσεβέσιν ἄφεσιν, καὶ τὴν εὐρωστίαν τὴν ψυχικήν, δωρήσασθαι Παρθένε, καὶ θείας βασιλείας, τὴν μετουσίαν καὶ λαμπρότητα.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Δεῦτε τὸν πυρίπνουν καὶ ζηλωτήν, τὸν διὰ τεθρίππου ἁρπαγέντα ἀπὸ τῆς γῆς, τῆς Χριστοῦ δευτέρας Πρόδρομον παρουσίας, Ἠλίαν τὸν Θεσβίτην ὕμνοις τιμήσωμεν.

Χάριν ἰαμάτων παρὰ Θεοῦ, εἰληφὼς Ἠλία, θεραπεύεις πάθη δεινά· διὸ τοῖς ἐν πίστει σέ ἐπικαλουμένοις, θεράπευσον τὰ πάθη ψυχῆς καὶ σώματος.

Θεοτοκίον. Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων…

Τρισάγιον, εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος Β'.

Ὁ ἔνσαρκος ἄγγελος, τῶν προφητῶν ἡ κρηπίς, ὁ δεύτερος Πρόδρομος τῆς παρουσίας Χριστοῦ, Ἠλίας ὁ ἔνδοξος, ἄνωθεν καταπέμψας, Ἐλισαίῳ τὴν

χάριν, νόσους ἀποδιώκει καὶ λεπροὺς καθαρίζει· διὸ καὶ τοῖς τιμῶσιν αὐτὸν βρύει ἰάματα.

Εἶτα μνημονεύει ὁ Ἱερεύς.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλεται τὸ παρόν. Ἦχος Β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Δεῦτε Ὀρθοδόξων ἡ πληθύς, μέλος ἐναρμόνιον ὄντως, ψαλμικῶς ᾄσωμεν, καὶ τὸν χριστοκήρυκα ἀνευφημήσωμεν, τὸν οὐράνιον ἄνθρωπον, Ἠλίαν τὸν θεῖον, καὶ ἀναβοήσωμεν, πρὸς αὐτόν λέγοντες· πάντας τούς πιστῶς σου τελοῦντας, Μνήμην τὴν ἁγίαν λιταῖς σου, ῥῦσαι ἐκ παντοίων περιστάσεων.